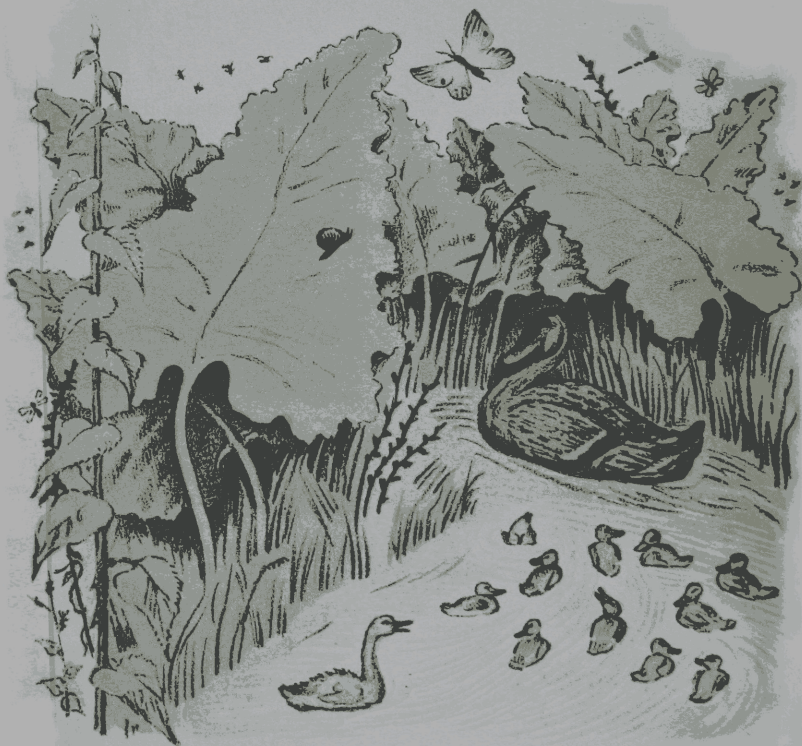

G. H. ANDERSEN

TUHMAPÄIVÄLLINE UTJANE

DETIZDAT ÇK VLKSM ★ 1937

G. H. ANDERSEN

**TUHMAPÄIVÄLLINE
UTJANE**

KIANDI S. KUDJAKOV

Je. SAFONOVAN RISUNKAT

**VSESOJUZNAIN LENINSKAIN
KOMMUNISTICESKAIN NUORIZON SOJUZAN
ÇENTRALJNOI KOMITETTA
DETSKAIN LITERATURAN IZDATELJSTVA
MOSKU ★ 1937 ★ LENINGRADA**

Hyvä oli linnan taguana! Oli kevä. Peldoloissa
jo rävästi ruis, zelenöitti kagra, heinät oldh pandu
kegoloih; zelenästä logua inyötj käveli pitkäšorka
aista i bälätti jegiptjanoin rukah,—täh kieleh hiän

opaštu omaštah muamošta. Peldoloin i login taguana oldьh şuvret mecät, a mecäşşä oldьh şyvät järvet. Da, hyvä oli linnan taguana!

Ynnäh päiväzeşşä magari vanha usuadjba, okru-zittu şyvillä vezi konuavoilla; kojın şeinistä i konuavah şuat kazvo lopuha-heinä, da zen korgehune, şto pikkarazet lapşet voidьh şeizavduo kaikkeh kazvoh suamoi şuvremmin lehtilöin alla. Lopuhoin caşcaşşä oli niin-ze tyvni i diiko, kuin suamoi şagieşşä mecäşşä, i ka şielä utja i istu pezoşşä jäicöillä. Hiän istu jo ammuin, i tämä hänellä ylen nadoimi. Şih-ze vielä händä harvah tiijeldih,—toizilla utilla enämmäldi kaikkie mieldy uiksennella konuavoida myötj, cem istuo lopuhalla keşşeşşä da kriäckyö hänenke.

Jällicekşi, jäiccäziin ketut razahettьh.

— Pip! Pip!—vingahtь şiämeşşä. Kaikki jäicöin zoltьşkazet elavuttьh i oijennettьh piähyöt.

— Krjak! Krjak!—şano utja. Utjazet kudu-kuingi piäştьh jäicöin kettuloista i ruvettьh kac-celiecomah ymbäri, kacahellen zelenäzie lopuha-

lehtilöidä; muamo heilä ei häkyttän,—zelenäne
çviettu on poleznoi şilmillä varoin.

— Ah, min on şuvrehune ilma!—şanottъh
utjazet.

— Vielä бь! Nyt heilä oli kunne vällem-
bi, cem şilloin, konza hyö muattъh omaşşah
ketuşşah.

— Työ että-go vain duvmai, şto täşşä i ilma
kaikki?—şano muamoh.

— Mytyş şielä! Hiän mänöv edäh-edäh, şinne,
savun taguah, papin peldoh, no şielä mie şynnyn-
näştä şuat en ollun!.. Nu midä, kaikin-go nyt täşşä
oletta?—I hiän novzi.—Ah, ei, ev kaikki. Suamoi
şuvriin jäiccă vielä on kogonane! Da konza tällä
liev loppu! Väliän mie kavotan kaikea tirpannan.
I tuaş hiän istuoci.

— Nu, kuin aziet?—kyzy vanha utja, kumbane
tuli händä tiedelömäh.

— Da ka, yhenke jäicänke nikuin en voi
spruaviecie,—şano nuori utja—nagole vielä ei
halgie. Zato kacahuakko lapşuzih! Ljuvbo kaccuo!

Kaikin kun yksi—istovannoi tuatto. A hiän-ze, negodnoi, daze ni yhtä kerdua ei tiijellyn!

— A nu-ko, ozutua mivla jäiccä, kumbane ei halgie,—şano vanha utja.—Vieri mivla, tämä on gurun jäiccä! Kerran, ka täh ze rukah i mivn muanitett̄h. I mi oli mivla hlopottua näinke guru-loinke. Mie nikuin en voinun muanittua heidä vedeh; jo mie kr̄äckyin, kr̄äckyin—ei tulla, da i kaikki şiinä! Annuakko mie vielä kerdazen kacahan! Nu, niin i on! Gurun! Vişkuakko händä pois, da mäne opaşsa toizie uiksendelomah!

— En jo, parembi mie vielä issullan täşşä kodvazen, şano nuori utja,—tämän viikkohuon mie issuin, şto i vielä voit issuldua.

— Nu, i issu!—şano vanha utja i uidi.

Jällicekşi, halgei i şuvri jäiccä.

— Pip! Pip! vingaht̄ tipane i kirboi jäicäştä. No myttynäne hiän oli şuvri i tuhma! Utja ylci ymbäri hänen kacco.

— Ylen şuvri!—şano hiän.—I sovsem ei pohodi toizih! Ei-go jo vain i toveştah ole gurun tipane?

Nu, da veješšä ze hiän mivla oleldav, hotj bь mivla i vägeh lennöv händä šinne tövkätä!

Toissa piänä šeizo ylen hyvä šiä, ägiel di paisto päiväne zelenäzie lopuha-heinie. Utja kaikenke omanke perehenke otpruavieci konuavan luoh: Bultьh!—i hiän ocuttieci veješšä.

— Kрjak! Kрjak!—Kucaldь hiän, i utjazet kai-kin toine toizella jällesti toze bulьškahettьh vedeh.

Enzistä hyö ynnäh peityttih vejen alla, a šiidä nirnittih vejen piällä i lähtei hyviin uimah edizeh. Luapazet heilä niin i ruattьh. Daze tuhmiin, harmua utjane ei jänyn toizista.

— Myttynäne hiän on gurun tipane?—šano utja. Ka hiän kuin hyviin häimyttäv luapazilla! I kuin kohaldь pyzyv!

Ei, tämä on sobstvennoi mivn poiga. Da kun hyväzeštь häneh kacahtua, nin hiän vovsjo evle i tuhma. Nu, ruttoh, ruttoh, mivla jällesti! Mie tiät seicas šuatan obšcestvah,—myö lähemmä linduloin tanhuolla. Vain olgua mivn lähemiänä, štobь ei vain ken teidä tallais, da vardeiliecekkua kaziloista!

Väljän hyö doiitt̄h i linduloin tanhuolla. Oi tuattozet! Mytyş täşşä oli şumu! Kakşi perehtä toratt̄h yheştä ugrinan piähyöştä şyötj, kumbane jällicekşi destuanieci kazilla.

— Niin-ka nagole on valgiella ilmalla!—şano utja i liznildi kielellä njokkua,—hiän i iceh ei ois pois otella ugrinan piähyttä.—Nu, nu, hämmendäkkiä luapazilla!—şano hiän utjazilla.—Kräknikiä i kumarduacekkua ka tualla vanhalla utjalla! Hiän tiälä on kaikkie ziatnoimbi. Hiän on ispanskoida porodua i zentän hiän on zen lihavahune. Niättä hänen luapalla on ruškiene tarikkane? Min şomahune! Tämä on vşşoi otlicja, kummastja voiccov şuaha utja. Tämä znuacciv, şto händä ei tahota kavottua,—täädä tarikastja myötj srädu i rahvaş i ziivatat hänen tunnuşsetah. Nu, ruttoh! Da elgiä pidäkkiä luapazie tukuşşä! Hyviin vospitaidu utjazella pidäv kiännellä luapazie ulgopuolella, kuin tuatto i muamo. Ka näin! Kaccokkua! Nyt painakkua piähyöt i şanokkua: krjak!

Hyö niin i luajitt̄h. No toizet utjat ka-

cahettyh heih i kuvlovaldъ ruvettyh pagizo-
mah:

— Nu, ka, vielä ynnäh oruava! Kakun heittä
vähä meidä oli! A yksi-ze—min tuhmapäivällinel
Händä jo myö nikuin emmä voi tirpua!

I šiinä ze yksi utja lennäldi i njokkai händä
kaglah.

— Jättäkkiä händä!—şano muamo-utja.—Vet
hiän teilä nimidä ei luadin!

— Hotj i niin, no hiän on şuvri i inoi!—
şihissen şano pattъe utja.

— Hänellä i pidäv paremmiin annaldua.

— Hyvät şivla lapşuzet!—şano ruşkienke tarik-
kazenke luapalla vanha utja. Krome yhtä, kaikki
ollah ylen şomat... Vain tämä ei anduacen! Hyvä
bъ ois händä peredielaija!

— Tädä nikuin ei voi, tiän miilosti!—Vaştai
muamo-utja.—Hiän ev şoma, no hänellä on hyvä
taba. A uiksendelov hiän ei pahemmiin, voicen
daze şanuo, paremmiin toizie. Mie duvmaicen,
ielleh hiän rovnjaicciecov i liev pienembäne. Hiän

liijakşi viikon veny jäicäşşä, i zentän hiän ei udacnoi viidin. I hiän şyvhytäldi hänelä şellästä i şilitäldi şulgazie.—Krome şidä, hiän on seiezeni (kukko-utja), a seiezenillä ei şih rukah i pie şomuş.. Mie duvmaicen, şto hiän kazvav vägöväkşi i avuav icciellä dorogan.

— Ostatkat utjazet ollah ylen, ylen şomat,— şano vanha utja. Nu, olgua kuin koissa, a kun lövdännettä ugrinan piähyön, voicetta hänen mivla tuvva.

Ka utjazet i ruvett̄h vedämäh icciedä kuin koissa. Vain ravkkua utjastja, kumbane viidi myöhemmä toizie i oli zen muone tuhma, şto kaikinşubi händä zadevaid̄h. Händä njokitt̄h, tövkitt̄h i t̄väzitet̄h ei vain utjat, no äşşen i kanat.

— Liijakşi şuvri!—paist̄h hyö. A indeiskoi kukko, kumbane şyndy şporēnke jalloissa i zentän voobrazaicci icciedä çuariksi, pullistu i, ka kuin korabli kaikilla parusoilla, lennäldi koht̄ utjazen luoh, kacahald̄ häneh i şiändyön rubei bälättämäh; grebeşka hänellä niin i tävdy verellä, ruşkoi kuin

kumakka. Ravkka utjane prosto ei tiedän, midä hänellä ruadua, kunne männä. I pidl ze hänellä şyndyö tämän muozena tuhmana, şto kaikki lindulojn tanhuo nagrattellecetah hänen piällä.

Näln proidi päivä, a şidä lleni vielä pahembi. Kaikin ajeldьh ravkastja utjastja, äşşen omat vellet i cikot paistьh hänellä: „Hosj бь kazi şivn veis, tirpamatojn tuhmattukku!“—a muamoh liziäldi: „Mivn şilmät şivh ei kacottais!“ Utjat şiplittih händä, kannot njokittьh, a tyttö, kumbane ando linduloilla ruogua tövkkiäldi händä jallalla.

Jälgiperäh, utjane ei keştän, hyppiäldi tanhuoştä poikki i—aijaştä piälicci! Pikkarazet linduzet pölläştjön hyrähettih tuhjoloista.

„Hyö milma pölläşşyttih,—tämän mie olen tuhmahune!“ duvmaiceldь utjane i umbişilmiin läksi ielleh, kuni ei ocuttiecen şuoşşa, missä eletti şorzat. Tiälä hiän veny kaiken yön. Hiän vaibu, i hänellä oli ylen igävä.

Huomneqşella şorzat novştьh pezoloista i dogadittьh uvven tovarissan.

— Tämä mi linduloin?—kyyttih hyö. Utane pyöry, i kumardelieci kaikkih randolh, kuin mahto,

— Nu i tuhmapäivälline ze sie olet!—şanott̃h şorzat. Muiten meilä täh näh azieda ev, vain elä duvmai, pozaluisto, meinke omutta vediä.

Ravkkaute! Missä jo hänellä oli duvmai ja täh näh! Vain b̃ annettais hänellä issuldua tiälä kam̃şoilla keşşęşşä da juoldua şuo vejjytä.

Näin liian istu şuoşsa kakşi päiviä. Kolmandena piänä lennälletti şinne kakşi kukko-digostja. Hyö ei annuin vašta jäicöistä viijitty i zentän ylen vaznicaidyl.

— Kuvlie, prijuatelja! — şanott̃h hyö.—Şie olet tämän muone uroda, şto tozieh, miellyt meilä! Tahot kävellä meinke i olla vällällizenä linduna? Täşşä läcykkyzenä on toine şuo, şielä eletäh armahazet digozet-bar̃şnjazet. Hyö mahetah paissa: „rap, rap!” şie olet tämän muone uroda, şto—midä hyviä—rubiet heilä ylen mieldymäh!

— Pif! Pif!—kerdah kuvluld̃ şuon piällä, i moien kukko-digot langett̃h kam̃şoih kuoliet; vezi krua-

siäci hiän verellä. Pif! Paf! — tuaş kuvluldь, i kamь-
şoista novzi ynnäh stuaja argua diguo. Läksi
ammukşendelenda. Ohotnikat okruzittьh şuon kaik-
kielda päin; kuda-kumbazet istuocettьh daze rьpah-
tannuzilla şuon piällä puvloin okşilla. Golubane
şavu pilvilöinä kiärgь puvloida i heittiäci vejen piällä.
Ohotniçkoit koirat hypeldih şuoda myötj:—şljop!
şljop! Kamьşa i şaraheinä lekuttьh yheştä rannašta
toizeh. Ravkkane utjane oli ni uvzi ni kypşi strua-
stista. Hiän vain tahto peittiä piädä şiibyön alla,
kun kerdah hänellä ieşşä ocuttieci oijennetuonke
kielenke i räiskyjinke patteinke şilminke ohotniçkoi
koira. Hiän şydäi utjazen luoh oman şuvn, irvisti
terävät hambahat i—şljop, şljop—läksi hyppiä-
mäh ielleh päin.

„Ei koşken,—duvmaiceldь utjane i hengäş-
tiäci.—Nägyv tozieh, mie olen zen tuhmahune,
što koiralla on guadko milma şyvvä!“

I hiän peittiäci kamьşoih; hänen piän piällä şidä i
ruado viheldeli drobu, kuvluttьh ammukşendelennat.

Ammunda utihni vain ildapuoleh, no utjane

viikon varaji liikahtua şijalda. Proidi moni cuasuo. Jälgi-peräh, hiän rohkeni novşsa, vardeiliecién kaca-haldь ymbäri iccieştä i läksi hyppiämäh ielleh päit peldoloida i logie myötj. Tuvli oli zen vägövähyne, şto utjane vain-vain voicci eisteliecie.

Yöh päit hiän tuli kevhän pertizen luoh. Pertine şih şuat happani, şto valmis oli langeta, da ei tiedän kumbazella kylgie, vain zentän i şeizo. Tuvli niin i fataicci utjastja, kumbazella pidi upi-raicciecie hännällä muah.

Ozakši, hiän dogadi, što pertizen ovi kocahtь yheldä petläldä i niin kossalleh тьррув, što välläldi voiccov şlibahtua täştä ravošta pertizeh. Niin hiän i luadi.

Pertizeşşä eli vanha akka omanke kazine i kananke. Kazie hiän nimitti „Poigazekşi“, kumbane mahto lymmytellä şelgiä, röhissä i äşşen kybenie laşkie, no täh varoin pidi şilähyttiä villalla vaştah. Kanalla oldьh pikkarazet, lycykkäzet kopcazet, i zentän hänen vain i nimitettih „lyhytkopcazekşi;“ hiän radenieştь muni jäicciä, i akkane şuacci händä, kuin tytärdä.

Huomnekşella kekşittih vierahan utjazen; kazi rubei röhäjämäh, a kana kloikottamah.

— Mi şielä?—kyzy akkane, kakahaldь ymbäri i kekşi utjazen, no şogehuş päivissä priimi hänen lihavakşi utjakşi, kumbane uidi keştä nibuitj toizeştä talošta.

— Ka tämä nin nahodka!—şano akkane.—Nyt mivla lienöv utjan jäicciä, kun vain tämä ei olle kukko-utja. Nu, da dogadimma, isьptaicemma!

I utjazen otett̄h ispytandah varoin. Ka jo proidi kolme nedelie, a jäicciä nagole evle.

Nastojaşcaina izändänä kojissa oli kazi, a emändänä kana, i molen nagole paist̄h: „Myö i kaikki ilma!“ Hyö icciedä lugiet̄h puolena ilma, da vielä parembana puoliskona. Utjazella kazieci, şto t̄ah näh voit olla i toista mielä. No kana t̄ädä ei dopuskainun.

— Mahat-go şie jäicciä munie? Kyzy hiän utjazelda.

— En!

— Nu nin i pie kieldä şivokşissa!

A kazi kyzy:

— Şie mahat şelgiä lymmytellä, kybenie laşkie i röhissä?

— En!

— Nu nin elä i şydelieci omaşke mielenke, konza hajukkahat rahvaş paissah!

I utjane istu uglaşsa, hyörälleh.

Kerdah hänellä juohtu mieleh sviezoi vozduha, juohuttuaci päiväne, i hänellä ylen rubei himotta-

mah uiksennella. Hänellä ei şuan tırpua l şano täh näh kanalla.

— Da midä şivnke?—kyzy hiän.—Et nimidä rna, ka şivla i tulov piäh kaiken muone tyhjä mieli! Muniekko jäicciä ili röhize,—hovkuş ze i proidiv!

— Ah, min on hyvyne uiksennella!—şano utjane. Tämän muone on udovolstvii piälualleh nırjaija şyväh.

— Ka nin udovolstvii,—şano kana.—Şie ynnäli hajulda sbeiccieiit! Kyzy kazilda,—hiän on kaikkie hajukkahiin, kedä mie tiijän, mieldyöcöv-go hänellä uiksennella i nirkaija. Iccieh näh mie en jo i pagize! Kyzy, jällicekşi, miän hyvälissolda-akkazelda, händä hajukkahembua nikedä ilmalla ei ole! Hiän şivla şanov, şuaccov-go hiän piälualleh nirkaija suamoi şyväh.

— Työ milma että malta!—şano utjane.

— Kun jo myö emmä malta, nin ken şilma i maltannov! Midä, şie tahot olla hajukkahembana kazie i hyvälituo-buabuo, kun jo ei paissa mivh näh? Elä hovkice, a şano passibo kaikeşta, midä

luajitt̄h šivla varoin! Šl̄vn prijuitt̄h armašett̄h, šie popadiit̄ tāmān muozeh obščestvah, kumba-zešša voicet kuda-mih opaštuo. No šie olet tyhjā piälakka i paissa šivnke ev min tuacci. Jo vieri mivla! Mie tahon šivla hyvyttā, zentān i havkun šilina; näin nagole tiijuštuaacetah tozinazet prijuate-ljat! Staraice munie jāicciä einin opaššu röhäjā-mäh, da laškomah kybeniel

— Mie duvmaicen, parembi mivla uidie tiäldä, kunne šilmät kacotah!—šano utjane.

— Nu, i mäne omahaze!—Vaštai kana. i utjane uidi. Hiän uiksendeli i nirkaicci piäluaileh, no kaikin tuaš iellizelläh nagratteliect̄h hänen piällä i preziraid̄h händä tuhmuošta šyötj.

Tuli šygyzy; puvloissa lehet keilissytt̄h i har-mett̄h; tuvli iataicci heidä i pyör̄tti vozduhua myötj. Lieni ylen vilu. Jygiet tuvcat pirotett̄h mualla to raista, to lunda, a aijalla istu bronni i vilušta kaikkeh kidah bruakki. Brr! kylmähät yhenke mieienke täh viluh näh! Paha olieci ravkalla utjazella.

Kerran ildapuoleh, konza taivahaşsa vielä oli päiväne, mecän taguada novzi ynnäh stuaja şuvrda, inoida linduo. Tämän şomehuzie linduloida utjane nikonza vielä ei nähnyñ,—kaikin oldьh, kun lumi valgiet, pitinke leppeinke kagloinke. Nämä oldьh lebedit. Inoildь ravissen, hyö mahnittьh hyvillä, şuvrilla şiibilöillä i lähtei viluloista logista lämbimih randoih, sinizen meren taguah. Hyö novştьh yläh-yläh, a ravkkazen utjazen fatti maltamatoin trevoga. Hiän rubei pyögmäh veješşä, kuin pyöгьkkäne, oijendь kaglan i niin-ze ravahtь, da zen kuvlovahuoldь i inoildь, şto ice pölläşty. Ah, hiän ei voinun ottua şilmie näistä şomista, ozakkahista linduloista, a konza hyö ynnäh peityttih nägövildä, hiän nirni suamoi pohjah, uicci järelläh päit i viikon ei voinnun maltevduo. Utjane ei tiedän, kuin kucutah näidä linduloida. Ei tiedän kunne hyö lennetäh, no hiän rubei şuaccomah heidä, kuin täht şuat ei şuannun nikedä ilmalla. Hiän şomuolla hiän ei zaviiduinun, hänellä i piäh ei tullun, şto hiän voiccov olla tämän-ze şomahuona, kuin

hyö. Hiän ois bь ruadi, vain hotj utjat iccieštä ei tövkittäis händä. Ravkkane tuhmapäivälline utjane!

Tuii vilu, pattьe talvi. Utjazeiia pidi iebävöttä uiksennella veješšä, što bь hänelä ei andua ynnäh jiädyö, no jogo yön jäigeh jäädymättömät paikat, missä hiän uiksendei, liettih pienemmät i pienemmät. Kyimäi ši ruhah, što äššen jä halgieli. Utjane vaibumatta ruado iuapazilla, no jäigiperäh sovsem kavottь kaiken viän, oijenduaci i kylmähti jääh.

Aivoin huomnekšelia aštu šiiricci krestjuanina. Hiän dogadi jääh kylmähtännyön utjazen, omalia puvhizeiia bašmakaila murendь jään, ottь puoliteh kuoiuon iinnun i šuatto kodih naizella. Utjane lämbieci.

Lapšet vidumaidьh kizualdua hänenke, a hänelä pokazieci, što hyö tahotah obiidie händä. Hiän pyörähti pöliäššynnäštä i popadi kolьt maijonke doiniekkah. Maido pläiskähti. Emändä ravahtь i rubei käziilä häimyttämäh, a utjane läksi hyppelömäh pertie myötj, popadi voi-puccizeh, a šieidä —

javho-dupljankazeh. O, muamozeni, mih rubei hiän pohodimah!

Naine hiili-şipcoinke tavotteli häändä, lapşet hypeldih, şorrellen toine toista, horhotett̃h i vingutt̃h. Hyvä, şto ovi oli kahalleh,—utjane kocahald̃, luottuaci tuhjoloih, koht̃ sviezoilla—vaşta langennuolla lumella, i pocti mielenmalt̃etta viikon, viikon

veny şielä. Oliis liijakşi igävä şanella kaikkih utja-
zen kummih i ei ozih näh tänä pattiëna talvena.

Konza päiväne tuaş rubei palavoittamah muada,
hiän veny şuoşsa, kamşoissa. Ruvettyh şoittelomah
kivruzet. Tuli keviä.

Utjane mahnildş šiibilöillä i läksi lendoh. Hänen
şiiivet oldyş äijiä lujemmat iellistä, hyö humahettyh
i boiko otettyh ielleh. Ei kerryh hiän maltevduo,
kun jo ocuttieci şuvreşsa savuşsa. Juablokkapuvt
şeizottyyh ynnäh kattucennuot kukilla; duşistoi
sireni paineli omie pitkie zelenäzie okşie kizoran
konuavan piällä. Ah, min hyvähyne oli täşşä, kuin
tuli keviän duvhulla!

I kerdah trosnikka caşcaşta uicellettyh kolme
valgieda inoida diguo. Hyö niin kebiëldi i plavno
uidyş, ka kun libistih vettä myötj. Utjane tunnuştyş
nämä kavnehet linnut, i hänen fatti mytyş ollov
maltamatoin tuşka igävä.

— Lennän mie nain velicavoiloin linduloin luoh.

Hyö naverno şurmah şuat mivn njokitah šiidä
şyötj, şto mie olen tämän tuhmapäivälline, roh-

kuaciin lähetä hiän luoh. Nu, i ana njokitah! Pa-rembi kuolla hiän perrannoista, cem tirpua utiin i kanoin şiplindiä, linduloin kaccojan potyndua, da talvella viluo i nälgiä tirpua!

I hiän bulşkahtь vedeh i läksi uimah kavnehilla digoloilla vařtah, kumbazet kekşittih hänen, mahnittьh şiibilöillä i niin-ze lähtei uimah hänen luoh.

— Tappakkua milma!—şano ravkkane utjane i paino piän, vuottuan şurmua. No midä ze hiän dogadi şelgieşşä, kun zirkalo, vejeşşä? Hiän dogadi vejeşşä oman kuvahazen, no nyt hiän ei ollun muşşappa-harmuana, tuhmapäivällizenä utjazena,— a valgiena lebedinä!

No kumma ocuttiecie ilmalla utiin pezoşşä, jesli viijit digon jäicäştä.

Nyt utjane daze oli ruadi, şto iznessi tämän verran kummua i gorjua. Hiän ylen äijän tirpi i zentän paremmiin voicci hinnottua omua ozua i kaikkie hyvyzie, kumbane nyt händä okruzaicci. A şuvret digot uiksenneldьh ymbäri häneştä i omilla njokilla şiliteldih händä.

Tällä aigua hypähällettih saduh pikkarazet lapšet. Hyö ruvett̄h luokšimah digoloilla leibä-muruzie i jyviä, a suamoi pieniin heistä ravaht̄:

— Uvzi tuli! Uvzi tuli!

I toizet kaikin ruvett̄h ravizomah:

— Uvzi! Uvzi!

Lapšet cilkutett̄h kázillä i ihaşşunnašta karlatt̄h. Şiidä hyö hupyllä lähtei kuccumah tuattuo i muamuo, i tuaş ruvett̄h luokšimah vedeh leibä-muruo i piroznoida. I vanhemmat i lapšet paist̄h:

— Vašta tullun digo kaikkie paraş!

Hiän zen on şomahune i nuori.

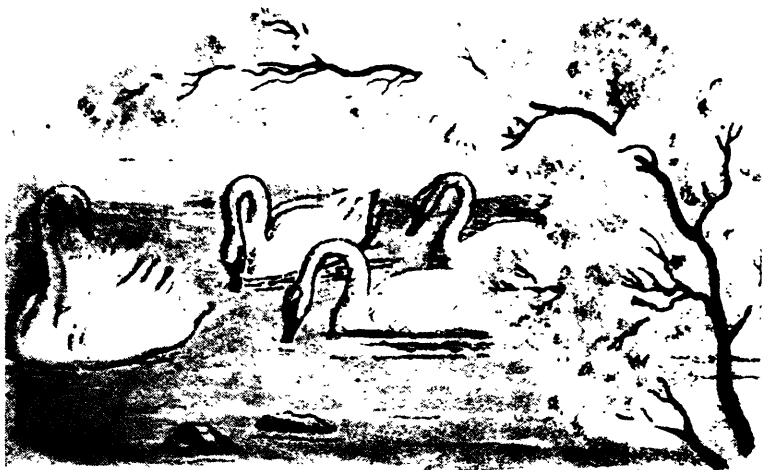
I vanhat digot painett̄h hänellä ieşşä piät.

A hiän ynnäh smuttieci i peitti oman piän şiiven alla, ice ei tiijä mih varoin. Hiän muissutteli şidä aigua, konza kaikin nagratteliecett̄h hänen piällä i ajett̄h händä pois. A nyt kaikin paissah, şto hiän on kaikkie şomiin kavnehiin digoloin keşşęşşä. Sireni paineli hänen luoh vedeh omie duşistoiloida okşie, a päiväne paisto niin lämbimäşt̄, niin hyviin... I ka, şiivet hänen humahett̄h,

stroinoi kagla oigeni, a ryndähistä røftuaci ihaş-
şunda ravu:

— En mie i duvmainun tämän muozeh ozah
näh, konza mie vielä oliin pahapäivällizenä utjazena.

NUOREMMILLA ŞKOLNIKOILLA VAROIN

Редактор Е. ДУДКИНА
Тех. ред. КИМ ДОН-ЧУН
Корректор С. КУДЯКОВ

* *

Сдано в произв. 21/VI 1937 г.
Подписано к печ. 8/III 1937 г.
Уполномоч. Главлита Б-9254.
Детгиздат № 801. Индекс ДН-6.
Тираж 1000. Формат 72×94¹/₁₆.
2 п. л. Заказ тип. № 170.

* *

17 ф-ка нац. книги ОГИЗ'а
РСФСР треста «Полиграф-
книга» Москва, Шлюзовая
наб., 10

Ннда 60 кор.
Цена 60 коп.

Г. Андерсен
ГАДКИЙ УТЕНОК
На карельском языке

Перевод С. Кудякова